

Malý Lojzík, syn Aleše Růžičky a Šárky Růžičkové Zadákové, je aktuálně středobodem obou rodičů. „LOJZOVA VĚC“ tak naprosto přirozeně prostupuje jejich tvorbou, kterou představuje aktuální výstava v galerii budoart. Rozhovor s Alešem a Šárkou se tedy logicky dotýká jejich společného tématu inspirujícího dětského světa jejich syna, ale zároveň odkrývá i zcela odlišný způsob jejich práce.

Jsi v nové pozici matky. Již dříve jsi ale vytvářela obrazy z vlastního dětství. Pozoruješ v nich podobnosti s dětským světem tvého syna?

Moje dětství bylo velmi inspirativní, vzpomínky tajemné, půvabné, kouzelné. Synovi bych přála taky takové. Snažím se mu ukazovat to, co mě oslovovalo. Aloisův svět vnímám, ale už jen jako pozorovatel, co se snaží občas ukázat cestu. Nevím, co mu utkví v paměti.

Máme ale jedno společné téma- zachycuji to v mém cyklu obrazů „Bytové divadlo Šárky Zadákové“. Rodiče mě a sestru nechávali odmalička natáčet na kameru. Měli jsme vždy pocit, že musíme něco parádního předvést. Celá rodina se musela posadit v obýváku na gauč a my jsme pro ně připravili roztodivná divadla nebo tance. Například jsme zinscenovali muzikál Jesus Christ Superstar. Vznikla domácí divadla, pak záznam na kameru a z videí jsem malovala obrazy.

Dnes jsem sama matkou a můj syn se nám před kamerou také rád předvádí a já ho s nadšením točím, maluji. Velmi mě baví srovnávat naše obýváky, náladu, představení. Jsem ráda, že se kruh se uzavírá.

Jaké momenty s Lojzou zachycuješ? Je to jakýmsi obrazovým deníkem?

Velkým tématem jsou bytová divadla „home videa“ viz výše a zátiší, například cyklus „Mimibazar“, Pokojík I až III, kde v podstatě volně navazuji na moji diplomovou práci „Bazar paměti“. Témata k malbě nehledám, ale prožívám. Maluji si deník.

Šárka Růžičková Zadáková: Alois II, akryl na plátně, 60x50 cm, 2013

S Alešem máte společný ateliér, konzultujete navzájem proces obrazů? Pozoruješ vzájemné ovlivnění?

S Alešem malujeme pohromadě již 14 let a je jisté, že se navzájem ovlivňujeme. Myslím, že nejen v malbě. Vychovali jsme se pro sebe. Roli ale hraje i to, že jsme opačného pohlaví, každý máme jiné vidění světa a i jiný přístup k malbě – já například moc neimprovizuji. Vím, o co mi jde. Pro mě je důležitější téma než malba samotná. Snažím se splnit vytyčený cíl. Aleš potřebuje akci. Maluje, celý obraz najednou tančí po celém plátně - během hodiny vzniká na jednom plátně tisíc obrazů. Maluje s chutí a téma se stává zástupcem pro malbu samotnou. Ráda se na něj dívám, když tvoří – hudba řve, Aleš tančí, obraz se mění, žije.

O malování s Alešem mluvíme často, jsme si přísným, ale přejícím divákem. Musím říci, že cítím jako velké štěstí, že žiji s člověkem, který má se mnou podobné zájmy.

Aleši, pískové bábovky zdobené květy, které vytváří tvůj syn, volně navazují na tvůj cyklus květin. Je moment pomíjivosti tím, co tě zaměstnává?

Ano, několik let. Květina byla nositelem pomíjivosti, ať už jsem pracoval na cyklech hřbitovních, svatebních, nebo pouťových. Nicméně při první „předané“ bábovce, kterou mi syn z písku udělal a nazdobil, bylo jasné, že by bylo škoda nemalovat je. Nedat jim obrazem věčný život. Písek uschne, tvar se rozpadne a zdobení rozfouká vítr. Na obrazech zůstanou tyhle „dárky pro tatíčka“ napořád. A to přesně chci.

Aleš Růžička: Bábovička I, 2013, akryl na plátně, 125 x 115 cm, 2013

Kromě bábovek, „prosakuje“ do tvé současné tvorby Lojzův svět ještě jinak?

Prosakuje úplně do všeho, co dělám. Tedy i do malování.

Šárku jsi připravoval na přijímací zkoušky na Akademii. Můžeš tak nejlépe pozorovat její vývoj. Dokázal bys vystihnout co je pro její tvorbu nejcharakterističtější?

Připravoval jsem jí, to je pravda. Vlastně jsem jí řekl, že má zajímavé věci, které si schovává do šuplíku, a že by stálo za to hrdě je vytáhnout a pokračovat na nich. Cítil jsem potenciál a bylo téměř mou povinností jí to říct. Pak už nebylo tolik potřeba říkat. Ale to už je hodně let zpátky...

Šárka už je dávno malíčkou, která ví, co chce malovat, hodně kreslí, má dokonalou dlouhodobou paměť na tvary, barvy, zvuky, tváře...Její malování vidím jako jakési deníkové zápisy, její obrazy jsou rozpoznatelné. Je totálně svá a zároveň přesná v tom, co dělá. A nikdy se nestalo, že by neměla téma. Že by neměla o čem malovat. To na ní (mimo jiné) obdivuji.

Díky za rozhovor.